

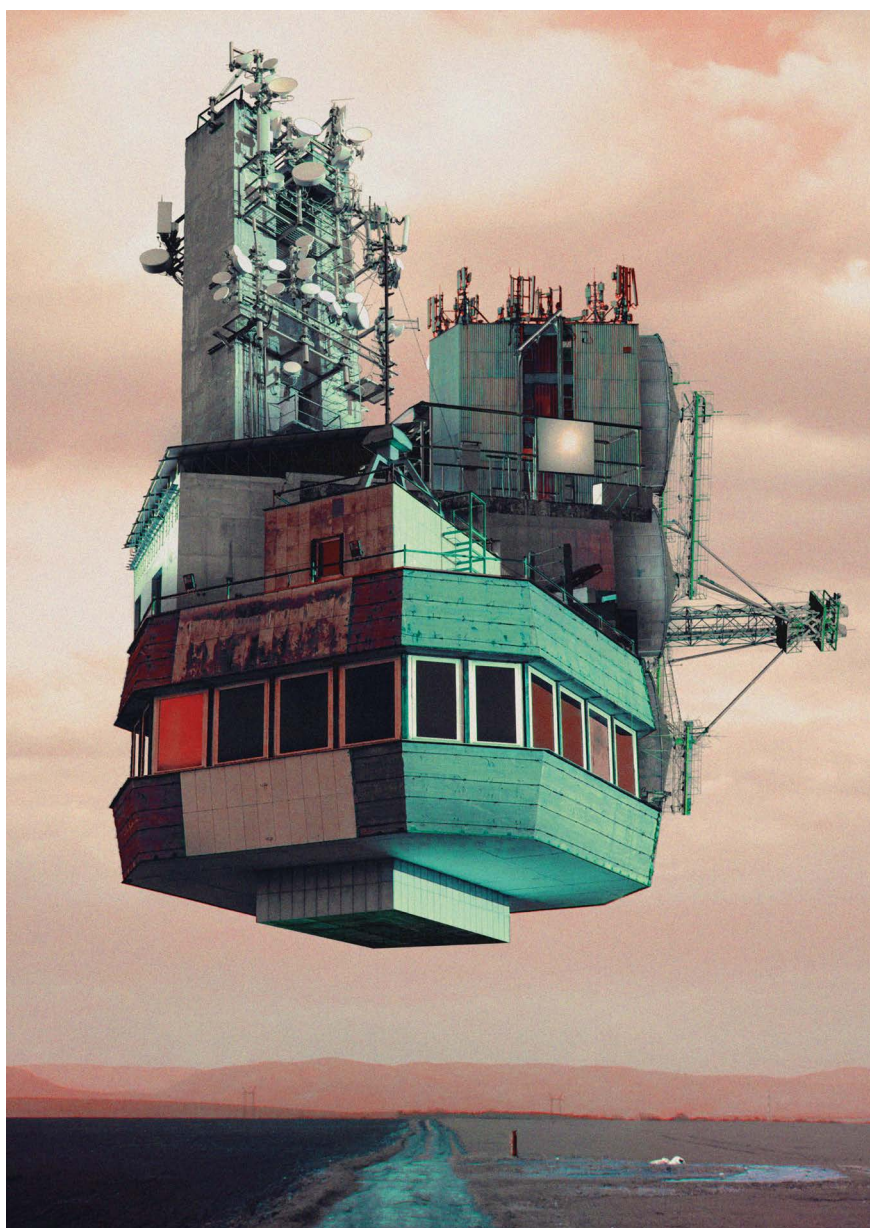
Az eltűnt Én nyomában

Az EKE Vizuális Művészeti Intézetének képkötés szakos diplomamunkáiról

A képkötés szak idén diplomázó hallgatóit több évnyi közös munka - művészettörténet-kurzusok, szakdolgozat-konzultációk, vizsgák és személyes beszélgetések - során ismertem meg. Diplomamunkáikat most a tematikus megközelítés, a kidolgozottság mélysége, a választott technika és a formai kifejezés felől kontextualizálom.

A képkötés alapszak festészet és grafika szakirányú hallgatói Ferenczy Zsoltnál és Kótai Tamásnál készítették diplomamunkáikat, természetművészet specializáción Balázs Péternél három hallgató diplomázott idén. A hároméves BA-stúdiumok felében a pandémia az otthonukba szorította vissza a hallgatókat: műhely híján otthoni körülmények között kellett elkészíteni diplomamunkájukat. Így nemcsak a távoktatás és az interperszonális kommunikáció, hanem a képzés is a digitális felületekre tevődött át - főként a grafikushallgatók esetében -, és így a digitális képkötés szükségszerűen került előtérbe. A szobabelső, a mindennapok élettere a járvány okán elsődleges vizuális-téri tapasztalattá válhatott, nem véletlen, hogy az otthon tematizálódik az alkotásokban, melyek közül kiemelkednek Varga Péter tükörfóliára nyomtatott enteriőrjei. Gaál Milica a párjával közös otthonépítés és -teremtés alapélményéből merít: a házépítés az önkonstrukció folyamataivá lényegül, az épülő otthon az önanalízis és -megismerés terepévé válik.

Az önértelmezés témáját folytatva emelem ki a grafikus Bartha Mariann munkáit. Bartha gyermekkori emlékképekkel dolgozik, a fotószerűséget a szürrealizmus álomlátásával ötvözi. A családi fotóarchívumból származó, üvegre nyomtatott színes negatívok a gyermekkori énkép „életben tartását”, az éntapasztalás folytonosságát teszik lehetővé. Az önreprezentáció direkter változatát mutatja a festészet szakirányos Éles Melinda, akinek érdeklődése az erős rövidülésben láttatott testek felé fordul. A figuratív szemléletmód és az emberi alak ábrázolására koncentráló, formai kérdéseket előtérbe helyező kompozíciók sorába illeszkednek Katona Lili munkái is. Lukács Máté az emberi érzelmek ábrázolhatóságának nyomába ered; afroamerikai női karaktert választ alapul, megidézve ezzel egy összetett, szubkulturális és popos ábrázolási hagyományt. A festészet szakirányon végzettek közül erős művészettörténeti referencialitás

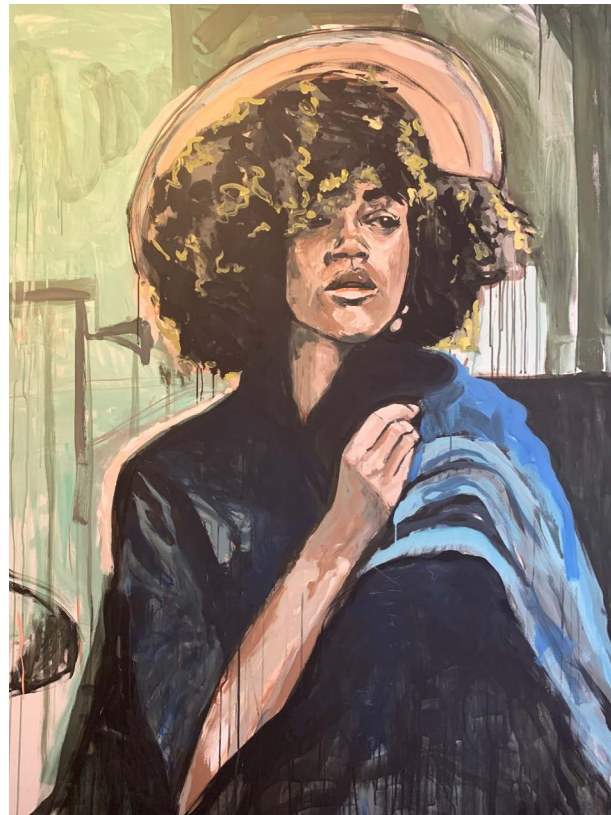
jellemzi Vigh Virág diplomamunkáit, melyekben a tondót használja, és egy-egy neves műalkotást, Caravaggio *Medúzáját*, Raffaello *Alba Madonnáját* és Michelangelo *Doni tondóját* parafrázálja. A diplomaművek a képformátumát és az alakok kompozíciós elrendezését követik,

↑
VINCZE Zsombor:
Cím nélkül, 2021,
digitális fotókollázs,
50×70 cm
A művész jóvoltából

CSORDÁS Gabriella:
Stitches, 2021,
 digitális fotókollázs,
 50×70 cm
 A művész jóvoltából
 →

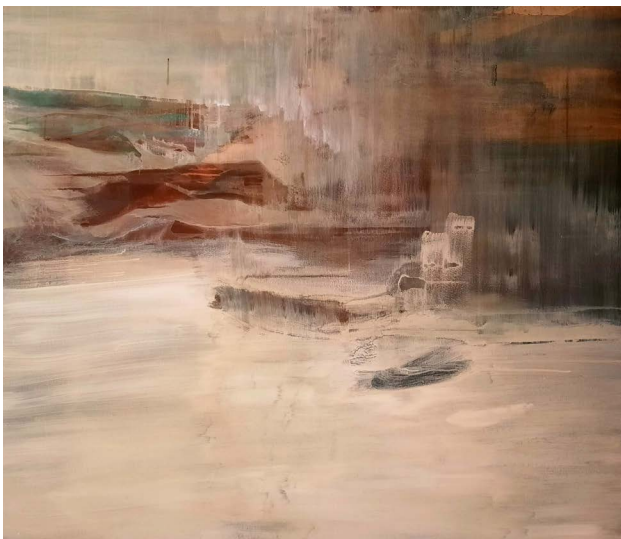
LUKÁCS Máté:
Félelem, 2021, akril,
 vászon, 110×180 cm
 A művész jóvoltából
 →

a további jelentésrétegük csak közvetetten olvasható le a képekről: a belső szorongás, a borderline személyiség-zavar vizsgálata áll a középpontban. A grafikus Kovács Krisztina forgó korongot használ a hibrid identitások és az ember többarcúságának kifejezésére.

Az öntematizálás másik lehetősége az épületbelső és/vagy -külsők, tehát az Én tárgyi környezetének metaforikus használata. Ez a kiindulópont mind a festészet, mint a grafika szakirányon végzetek számára érvényes lehetett: Bartók Róbert vásznai a fiktív épületeken keresztül kutatják a személyest, a gyökereket, az állandóságot. Deme Alexandra gipszbe mártott és így megkeményedett lepedőinek felületein épületek részletei jelennek meg. Száva Katalin grafikai munkái szintén a mentális zavarokkal foglalkoznak elvonatkoztatott módon: a tiszta geometriai formák (gúla, kocka) és a szék elfolyó, hullámos árnyékképei közötti ellentéttel fejezi ki a valóságtapasztalat megbomlásának lehetőségét.

SZŰCS Szimonetta:
Cím nélkül, 2021,
 akril, vászon,
 120×100 cm
 A művész jóvoltából
 →

A festészet szakirányon az absztrakt formanyelv alkalmazására szinte minden évben találunk példákat, idén kevésbé elszakadva a felismerhető formáktól. Szűcs Szimonetta akrilképein a környezet finom átmenetei mentén távolodik el a látott világtól, míg Komendát Zsuzsanna a tetoválások kulturális jelenségéből merít, és jeleníti meg a törzsi kultúrákban használt motívumokat. Siklódi Fruzsina a hullámok természetével és vizuális megjeleníthetőségével foglalkozik; grafikai eljárásmodot is alkalmaz vegyes technikájú alkotásaiban.

A grafika szakirányú hallgatók esetében idén nagyobb szerepet játszott a számítógéppel történő képalkotás. Csordás Gabriella portréfotók szétvágott darabjaiból készíti kollázst, amelyet számítógéppel alakít tovább. Hasonló módon jár el Túri Tímea, aki Alfonz Mucha alkotásaiból hoz létre kollázsokat, és továbbalakítja a kapott képet. Borza Emese kiindulópontja a fonálhasználat és a hímzés volt, mégis számítógéppel készítette el diplomaművét.

A történelmesítés és figurativitás a szürrealizmus látásmódján keresztül átszűrve valósul meg Klapka Nikolett tollrajzaiban, míg Körtvélyessi Flóra a steampunk stílus használatával posztapokaliptikus jeleneteket hoz létre grafikai alkotásaiban. Osváth Réka Flóra *Space invader* című projektje a digitális kép generálásának tematikájába illeszkedik. A tájkép alapélményként jelenik meg Csernus Luca festményein, Szurofka Máté az emberi jelenlétet érzékeltető, digitális módon is „roncsolt” képein, valamint Vincze Zsombor az épített és a természeti valóság sajátos összetételéből keletkező digitális fotókollázsain.

A természetművészet specializáción főként plasztikai alkotások készültek diplomamunkaként, melyek beleilleszkednek az antropológiai érdeklődés eddig vázolt irányába. Bús Anett *Végtelen labirintusa* természeti környezetbe helyezett, kis méretű installáció, Kovács Flóra a víz, a tükör és az üveg szimbolikus jelentéseire alapozza *Én vagyok Te* című munkáját, míg Németh Zsófia az örökölt sorsokkal foglalkozik a család ruháiból származó szöszöket applikálva *Kötény* elnevezésű alkotásába.